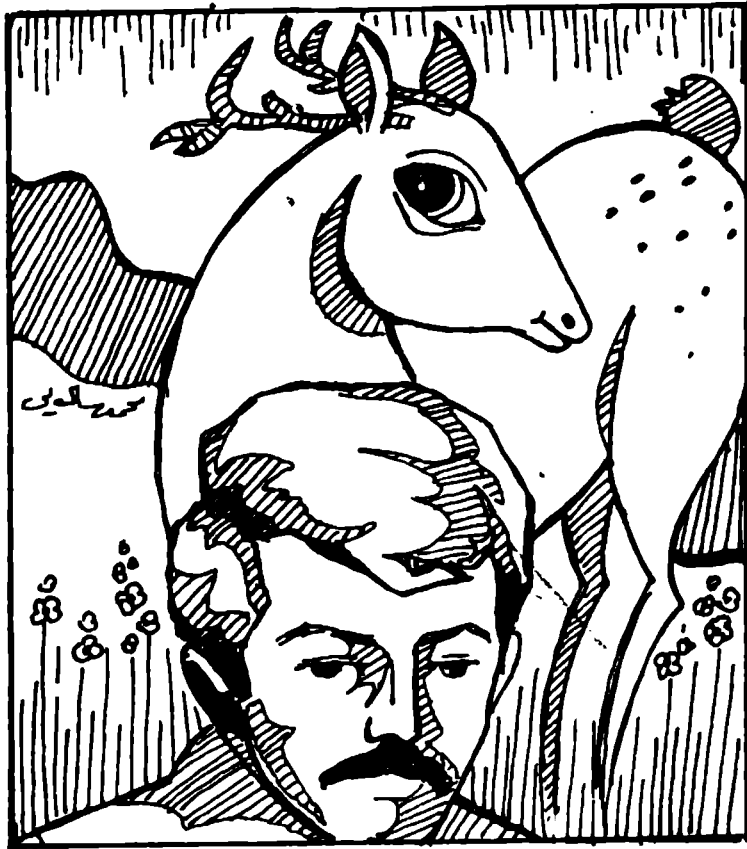

لو ووره لوور

عبدالرحمن كاكل

دهت ويست تادهنگت ههيه هاواري بكه يي :

- «بووابه په له ي لهم كوچه؟ نه ي هاوده ردي [بينكس]، چ ترسيك واچوكت يي داده دا سه بوون بوون شوږده كه ي، خو ههردو وكمان دوور يي واري عاشق و ته ني اي نيو نيوه شه وي نه م گهردو ونه جه نجال و پرله نه نييه يي» به لام (ويست) له نيو قاوغ ي نه ويستنه وه پينچايه وه له سه ر شيلاني تووله ريگنا پينچاو پينچه كه و به رده وام بووي تا هه ورازه كه ت به تر وريك گه يانند، نه وسا هه ست به تووزيك نارامي كرد. چاو نيكت به ريگنا داكشاهه كه داخشانده وه تابناري هه ورازه كه . سه يرينكي كاژ يره كه ي مه چه كت كرد :

تريفه ي مانگي نه م شه وه دره ننگ وه خته له گه ل هه نگاوه كانتا ده توايه وه . تا واي لي هات به شي ديار كردني شوين داناني يي به كانتني نه ده كرد . جار جاره ش نيگات به ره و ناسماني سامالي نه يلول هه لده بري ، له رووي زه ردي مانگي نزيك ناسوورد ده بوويه وه . تو به كوئي هيواه هه ورازه كه ي به رده مت به ره وژ وور هه ل ده پينچا، نه ويش بي باك له خوي و له كه س به ره و ناسوي ون بوون هه ل ده كشا :

«باش هاتم هیشتا زووه، حه قی پشونکی چاره که سه عاتیم هیه». شه بایه کی فینک خوی له جه ستته ده خشانده، نهلهای حه سانه وهی زیاتر کردی. ویستت هه ره له شوینی خوت خوتی لی بخره به سرگازی پشت، به لام دهنگی سه گ وهریکی دوور سه رنجی راکیشای! هه موو نه ندای له شت کردنه گوی: «شم سه گه له نه گبه تیانه بهم ناوه خته شتیکیان له چاودایه» سه رنکت به ره و ناسو هه ل بریه وه، مانگی کزو روو زهرد له و دیو زور که که وه سه ره قاتکی ی ون بوونی له گه لدا ده کردی، وات هه ست ده کرد گالتهت بی ده کا: «تهی مانگ توبلی ی من هه له بم و هه مان توو له رنی تو هه لم نه پیچی؟! قهت باوه ر ناکم!»

خوت ته یسار کردو روو و هه شینوه که گلور بوو وه تا کو دوله ناو دریه که هه لی لووشی، به چهند ده قیقه یه ک خوت په لکیشی گردو لکه که ی نه و بهر کرد. هه ره هنگاویک به ره و پیش دهنگه به سام و دل له رزینه که زیاتر دهی ته زانندی، موچورکی ره مینکی په نهانی به له شتدا په خش ده کرد:

- «نه مه چ وهرینیکه خو هه ره موویان به جاری تی بیان هه لکردوه ده لی ی کورسی ده نگیکی غه بین!»
هه چهنده تویه که م کس بووی له نیو هاوری کانتا به ره چچی نه شته پر و پوو چانهت ده دایه وه. گه ره کیک بهسی راستی شتیکی وای بو بکردبای گالتهت بی ده هات. به لام دلت ده ترسانه که له راستی مه سه له که به لکو له باوه ره -

- کومه لایه تیه که. به دم رویشته وه که وتیه ده برینی نه و شه لول و پیچ دراوانی له زه ریای بیر کردنه و هت دا شه پولیان نه دا: «گه ربه م حاله بی نه و جاره به گیانی یه کیک و دووانه وه ناوه ستی و، قری تی ده خا توبلی ی فه له ک هینده بی به زه بی بی؟! بونالی ی...!»

- هه چونی بی من هه رگالتهم بی هاتووه و هه رگالته شم بی دیت مه سه له که هه مووی به نده به خودی مروف خو یه وه له م باره ش داپه یوه ندیه که هه خور اگرتنه و. برایه وه»

که گه یشتیه په رگه ی ناوه دانی، سام وترسیکی له راده به دهر چنگی ره شی له بینی خه لکه که نابوو، که دیدت به ویدمه نه شومه ناشابو دلت وه ک چوله که ی سه بر او ئوقره ی نه ده گرت، خونینی سور وگه شی ده رزانه نیوینکی مهرگ و نه گبه تی یه وه: «ده تیر بخون... گه ربه خونینی من تیرده بن، وهرن! چنگی

ره شتان بکیشنه وه، نه وه تام من واته ریک له وان وه ستاوم» لووره ی سه گه له که دلخ زه مینان ده هه ژاند، قاوو قریوه ی خه لکه روو زه رده که ش له مه زاتخانه یه کی کی بهرکی ده چوو. هه زارویه ک پرسیار له کاسه ی سه رت دا گینگلیان ده خوارد: «سهیره! جاران... نه م ده هیشت حه په ی سه گیش خه وی شه وی نارامیان هه راسان بکه ن که چی...» توزنیک پیژن لی هه لبری تاخوت کوتایه جهرگه ی ناوه دانی یه که وه حه زت نه کرد پرسیار له که س بکه ی، یه کسه به ره و شوینی مه به ست هه نگاوت نا. که ده رگا به چو که به پی حه وشه یانته لی ده رکه وت:

ته واوتی گه یشتی که هاتی نه م جاره ت بوژ ووانی خه مینکی ده گمه نه! نه وه تا ده بو وایه نیستا تیشکی چاوه شین و مه نگه کانی هه ره له دووره و پیشوازیان بکردبای و ماتی کولمه کانیشی بوئی گرتی په لباره ماچ خوش کردبا، بزه یه کی نه رم له سه ر رووی گه شی نه وشه که بی ریگای هه ورازو نشیوی توی گو ر کردبا به لام: هه یه وو... هه یه وو تازه نه و امانگیش ناوا بوو... نه نه رمه نیگاو نه خه نده و بزه و نه وشه ی خور په دارت نه دیت و نه بیست. خوت بونه گیرا ده رگای حه وشه که ت یه ک لا کردوو به ژ وور که وتی! له جیگای خوت وه ک بت له جووله که وتی: چاوت یه ک یه ک به گورپی هه لکه ندرای هیواو ناواته جوانه مهرگ کراوه کانتدا ده خشانده! نه ویش بی نازانه ته ماشایه کی کردی و که م ساتیک نیگای له سه ر پوو خساری

شیناوت بوژا. چهند وشه یه کی پچر پچری له سه ر لیه کانی به ره و پ ووت هه لفراند...»
ئوقره ت نه گرت، روو که دهمت کرده باوکی:
«خاله گیان تیم ناگه یه نی نه وه چی رووی داوه؟!»

نه ویش به بیزاریه وه کوه یه کی بو کردوو به ده نگیکی لاوازو ته لخره وه وتی: «کورم گویت له لووره ی سه گه ل نیه چیمان بی ده لین!»

نیستا ته واو دلنیا بووی؟ که چونی بوچوو بووی واده رچو!! بی هوده له حه وشه به چو که که خوله پوکت ده په ستایه وه. هه ناسه سوارو بی نارام له گه ر دووینکی بی ئوکسجین دا ده ژ پای، سه راپای جه ستته گرکانیکی بی بوار بوو:

ههست، هوش، بیر:

ناسکه کیویه کی سرك بوو، بههوانته بوت بهیدهست نه ده کرا ههست ده کسرد: دهستیک که په نجه کانی ته نها ئیسک و جومگه ن دلت راده گوشی. حهزت ده کرد تاهیزرت تیایه هاواربکه ی: «ته مرونه ژیه کان فریام که ون واگرم گرت، وادلّم ته قی کرد: ئوکسجین. ئوکسجین. زیاترو زیاترته کانت ده دایه به رخوت تاده نگت بگه یه نیه که شکه لانی فهلهک. به لام زمانت چوو یوه کللیه لال بوو بوی هیچت بو ده رنه ده براو، گه رووت ده بووه گوری مهرگی هاواره کانت.

ناسمان، زهوی ته ستیره کان دارو دیوارو بر و بزرگور، که له که کراوه کانیش له به رجاوت میوانی حه وشه که بوون وقا قا پی ده که نین و ده بیان گوت: «هه ی کلؤل نه دی کی فریات بکه وی نه وه ئوکسجین. ئوکسجینی چی ته؟! »

هه ی. . ! نه وه توکه ی واسپله بووی، هه رله خه می خوتدای بیر بکه ره وه بیر. . . ر.

ته زوو نیکی سارد له ته وقی سه رته وه هات وله که له مووچکی پینه وه ده رجوو. هه موو جه سته ی له مه و بهر هه لچووت ئیستا کپ و میرووله ده کا!

ته و جار نیچکه ی شه پۆلی وشه ی هاوارت گوران و بوون به په یام، به ریگا به سه رپردی لاشه ی ته ودا به شیوه یه کی ترخوی گه یانده که نار لیوانت: «نه وه چ گه ردوو نیکی نه گریسه وا. . هو خه لکینه: ده باسه گ ده میان هه رزه لی هه وکیان بنوسی. هه ند بلوورین کی ده لی ته وه له بته سه راسته و ده توانی کاری خوژی بکات. ده با جاریک بوی بووه ستین کی ده لی خو ی له چاله که ناخزی ته گه ریش ناده باگیانی په ک دووانیکمان قوربانی گشت بی. مه رو. . مه رو. . رو. . .»

که رووت وه رچه رخاند چنورو دایک و باوکی و خوشکه که روو لاله که شی به ترسه وه په ک چیر تی یان ده رووانی! خوت به شه رمه زار زانی، به لام زانیت تازه کار له کار ترازا وه هه رچی بوو بوو ناچار به ده نگیکی کزو نیمچه پارانه وه دوو باره و سی باره ت ده کرده وه: «مه رو مه رو. .»

رووت له دیواره گل و دانه پیوه که کرده وه دت وت بو تاریکیه که

دهدوی ی: «چیم کردووه تاخوم به شه رمه زار بزائم له حق و له راستی به ولاره. . ده با به هه رنرخیک بی گرنگ. . . نه م نیگه زانیه گور بکیری نه وه ی تو ده یکه ی راست نی به هه لانتن له ژیان، له ژیار. . له. . و. .»

«توبلی ی بیر له چی بکاته وه؟ له ئان و ساتیکی وا که کات چهند وینه یه کی سینه ماییه و بروسکه ئاسا دیت و راده بووری له قسه کانی من؟ له چاره نوس! کام چاره نوس؟! »

توبلی ی له ماوه ی کوژانده وه ی نه وه موو مومه ی سالانه ی ته منی دا دلۆینک عاره قه ی بو نه م چاره نوس. هه ل نه ر ژنی؟! به رت کرده وه به لای دیواره زبیره که وه «ئی خومن ئاماده م له پیناوی عه شقم دا دووا دلۆیی خوینم برژ نیمه گولاری شه تلی گونه کانیا نه وه. . .»

به هه ر حال دوو اجار هه لت بو ره خسا (چنور) له چی ژووانی گورین بدوینی. نه وه تا هه ردووک به نده ئاسا به رام بهر چاره نووسی غه شقی پاکتان دابه جووته چوکتان دادا وه و سه ری سه ر به خت کردنی بو داده نه وین.

حه زده که ی له نوو که وه ده ست پی بکه نه وه بوچه نده مین جاره نه خشه تاییه تیه کان هه لده وه شینیه وه. به لام نه و جاره ده ته وی گشتی بی و خالی ده ست پی کردنه که شی له ناوله پی تو دابی نه هی ته ویش خامه: خو ل، کاغه ز: خاک نه وده ی گوت:

* نه م جاره ده با؛ نه ئاو، نه چیا نه ته له بند، نه بنه سنوری. . .

* زور چاکه منیش ده لیم ده با؛ نه حه زو نه ئاره زووش قه له م: دارو وچکه

نه بنه. . .

* که واته هوش.

* ئافه رین، ده با نه و دیداره شمان، نه دووا دیدار و نه دابرا نیکی دی بی. . .

هه ردووک له باوه شی په کتر دا فرین و به رز فرین تابوون به لو تکه و به فر، مانگیش پیشوازی کردن و هه لکشایه وه. له ویشسه وه بانگی ریبواره هه له ته کانتان ده کرده وه:

«وه رن. . وهرن نه لو تکه هه لئان ده دیرینی، نه په فری سپیش روومه تی ناسکی منالان و ده ست و په نجه ی قه له ش قه له شان ده ته زینی نه لووره ی سه گه لیش ده تان ره وینی»

هه ولیر - ۱۹۸۷